

NÉZZ, NE CSAK LÁSS!

Emlékszem, egy népszerű amerikai rajz professzornő könyvében olvastam egyszer a történetet, melyben beszámol elementáris erejű tapasztalatáról. Felnőtt, írni-olvasni nem tudó emberek iskolai óráján vett részt, ahol a „diákok” olvasni tanultak. Az egyik, harminc év körüli fiatalembert, miután az nehézkesen kibetűzte, hogy „a fiú felment a hegyre”, megkérdezte, mit jelent ez. A férfi nem tudott felelni, akkor sem, amikor másodszor is átveregette magát a mondaton. Az írónő azt tanácsolta neki, képzeljen el egy fiút, amint felfelé igyekszik a hegyen; a tanuló maga elé nézett, majd hirtelen világosság gyűlt a szemében, megváltozott az arckifejezése, s boldogan mondta a választ. Ott és akkor ébredt rá, hogy az írott szövegnek „jelentése” van, nem csupán betűk özöne, hanem képeket, érthető tartalmat takar. Ha ez igaz, tünődik a szerző, akkor az is tény, hogy rajzolással, vonalak és formák segítségével kifejezhetjük megérzéseinket, gondolatainkat, a magunk vagy mások személyiségéről alkotott benyomásainkat.

Rajzolni bárki tud!

Ez a kijelentés megdöbbentő, akár botrányos is lehet sokak számára. Talán mi magunk is hitetlenkedve fogadjuk igazát, mert megszoktuk, hogy egy művészeti alkotásnak szemlélő, nem pedig létrehozói vagyunk. Elfogadjuk, mi azon a térfélen állunk, ahol egy esztétikai művet néznek, nem pedig készítenek. Beletörődünk, hogy nem igazán

vagyunk ügyesek, ha rajzolásra kerül a sor: pedig igenis, mindannyian született tehetségek vagyunk, akiknek kezei lenyűgöző szépségű rajzokat hívhatnak életre, s akik nyugodt szívvel átmaszírozhatnak a másik térféltre.

Használjuk az agyunk „jobbik” részét!

Hosszú ideje tudjuk, agyunk két féltekéje nem egyforma módon működik, nem azonos módon fogadja be és dolgozza fel az információt. Elménk baloldali része verbális, elemző, racionális, logikai és időbeli módon dolgozik, míg jobb féltekénk nonverbális, metaforikus, ösztönös és összefoglaló jellegű. A mai modern ember szinte programozva van arra, hogy agyának bal oldalát használja, mely számtalan berögzült minta, elfogadott vélemény és készpénznek vett ítélet alapján működik, és leinti a szerényen suttogó jobb féltekét. Pedig, ha a valóság hamisítatlan arcát akarjuk észrevenni s lerajzolni, csendre kell intenünk elménk bal oldalát, s engednünk kell, hogy jobb agyféltekénk „lásson”: így érezzük meg a független észlelések, a villámcsapásszerű felismerések s az intuíció ízét!

Mi fán terem a kreativitás?

A kreativitás csuda egy dolog: lépten-nyomon találkozunk vele, ez szükséges majd minden állás elnyeréséhez, az ötletünk összeállításához, a nappali berendezéséhez és egy reklámfilm témájának kidolgozásához. Ugyanakkor, megfoghatatlan; ha meghatározást próbálunk ráhúzni, tartalma kisiklik a markunkból. Az értelmező szótár is ravszkodik, s szüksézávan az „alkotóképesség” definícióval illeti. Pedig a kreativitás inkább dinamikus folyamat, semmint statikus kifejezés: az az állapot, melynek kezdeti szakaszában rengeteg információ, adat, megoldási lehetőség vagy akár oda nem illőnek tűnő kép kavargog az elménkben, majd következik a küszködés, „agyalás” fázisa,

végül pedig, mindenféle görcsös akarás nélkül, hirtelen beköszönt a megvilágosodás csodálatos pillanata, a belső szikra kipattanása: a heurka-élmény. Ezen a módon születik egy irodalmi alkotás, egy számítógépes program, egy sajtócikk a bio trend-hez - meg egy nagyszerű rajz.

Öntsük vonalakba a gondolatot!

Képzeljünk el valakit, s nevezzük el Édes Bulcsúnak! Találjuk ki, milyen ember Bulcsú: mi a szakmája, a hobbjaja, a kedvenc tévéműsora, milyen a frizurája, barátkozó-e vagy tartózkodó, laza-e vagy pedáns, betartja-e a határidőket, nyugodt szívvel adnánk-e neki kölcsön.... Most írjuk le Édes Bulcsú nevét, annak alapján, amit „tudunk róla”! Ha ezzel megvagyunk, képzeljünk el egy egészen más személyiségű Édes Bulcsút, gyökeresen eltérő foglalkozással, hajviseléssel és tulajdonságokkal, s jegyezzük le az ő nevét is! Játsszuk ezt el néhányszor, szemléljük meg magunk a papírt, vagy kérjünk meg valakit, mondja el, nevük képe alapján milyen embernek látja a különböző Bulcsúkat; máris érteni fogjuk, hogyan észleli jobb agyféltekénk, amit a szem nem lát, s miként fejezhetjük ki vonalakkal a gondolatot! Egyszóval: beszélni fogjuk a vonal vizuális nyelvét!

Rajzoljuk le az érzelmeket!

Vegyünk egy A/4-es lapot, osszuk nyolc egyenlő részre, majd számozzuk és címezzük meg az így kapott téglalapokat: düh, öröm, nyugalom, depresszió, emberi energia, nőiesség, betegség s egy szabadon választott jelölésű területet kapunk. Ceruzával, vonalak segítségével minden

részhez rajzoljuk oda, amit az adott szó kifejez bennünk. Rajzaink megfelelnek majd azoknak a tartalmaknak, melyeket az egyes fogalmak jelentenek számunkra: vagyis a szubjektív gondolatot objektív formába öntjük!

Készítsünk „portrét” a személyiségről!

Most összpontosítsunk valakire, aki akár pozitív, akár negatív módon hatással van ránk, az életünkre, mindennapjainkra! Őt fogjuk most lerajzolni, de nem a hagyományos portrékészítés eszközeivel, mert nem a külső jegyeit fogjuk megörökíteni, hanem a karakterét. Készítsünk egy bármilyen alakzatú keretet, melyen belül dolgozunk, majd vonalakkal - tetszésünk szerint egyenesekkel és görbékkel, vékony és vastag húzásokkal - rajzoljuk le mindazt, amit az adott személlyel kapcsolatban igaznak érzünk! Ha elkészültünk, szemléljük meg munkánk gyümölcsét, s tünődjünk el, észrevettünk-e valamit, amit eddig rá vonatkozóan nem láttunk, jobban megértjük-e, mélyebben ismerjük-e... S gondolkodjunk el azon is, milyen meglepően egyszerűen, minden erőlködés nélkül született meg rajzunk!

Így ráébredünk, mindannyian képesek vagyunk rá, hogy könnyedén és természetesen alkalmazzuk a vizuális nyelv szókincsét megfigyeléseink és érzéseink kifejezésére! Rájövünk, mindannyian tudunk rajzolni!

S.G.

Ajándék könyvekért keresse e havi nyereményjátékunkat.

www.bioenergetic.hu

Betty Edwards: Színes Jobb agyféltekés rajzolás
Betty Edwards: A jobb agyféltekés Művész

